

Arrest

nr. 127 087 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juli 2013 en heeft zich op 15 juli 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 augustus 2013 en 12 maart 2014.

1.3. Op 31 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U bent een sji'itisch moslim.

U bent geboren in Qula Klesh, gelegen in de Burgistan vallei van het district Hisa-I-Awal Behsud in de provincie Wardak. U hebt er gewoond tot het vertrek uit uw land. U bent ongeschoold en werkte als landbouwer op de gronden van uw vader. Uw vader had ook een eigen winkel.

Ongeveer twee of drie jaar geleden is uw moeder, na het overlijden van haar ouders, ingetrokken in hun huis in Kajaw (district Day Mirdad, provincie Wardak). Zij verbleef er met uw broer M. (...), zus S. (...) en broer Mur. (...). U bleef bij uw vader in Qula Klesh wonen.

Jaarlijks komen er aan het begin van de lente kuchi's (nomaden) naar jullie regio om hun vee te laten grazen. Ze vernielen de oogst van de lokale inwoners en wanneer de inwoners hiertegen in opstand komen, breken er gevechten uit. Omdat deze kuchi's gewapend zijn, is het voor u niet duidelijk of het om herders of om taliban gaat.

Uw oom werd twee of drie jaar geleden gedood toen hij in Kajaw door kuchi's of taliban werd aangevallen. Het huis van uw grootouders (moederszijde) werd in brand gestoken en uw broer Mustafa werd in de tandoor gestoken. Uw moeder heeft hem gered maar zijn hoofd en schouders waren verbrand.

Elk jaar werd in Qula Klesh gevraagd dat een mannelijk familielid zich zou aanmelden bij een soort burgerwacht om de gronden te verdedigen tegen de kuchi's. Omdat uw oom gedood was en uw broer gewond was, werd uw familie gedurende twee jaar vrijgesteld.

Op een dag kwamen taliban naar de moskee in Qula Klesh en vroegen de lokale inwoners om mee te doen met de 'jihad' tegen niet-moslims. Een week later kwamen ze terug en namen ze de zoon van ene Esag Yari en de zoon van ene Mohammed mee. Ze kwamen ook naar uw huis maar uw vader verborg u zodat ze u niet konden vinden. De taliban zeiden dat ook u de wapens zou moeten opnemen en dat ze zouden terugkomen. Sindsdien kwamen de dorpingen elke avond samen in de moskee en eisten ze opnieuw van iedere familie dat één persoon de burgerwacht zou vervoegen om zich te verdedigen tegen de taliban en de kuchi's. U weigerde dit te doen en nam niet deel aan deze vergaderingen. Uw vader ging wel af en toe naar de moskee en kreeg telkens te horen dat u zich zou moeten aansluiten. Een week later bent u uw land ontvlucht. U bent twee maanden onderweg geweest via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk en op 15 juli 2013 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw dorpingen omdat u de burgerwacht niet wilt vervoegen. Daarnaast hebt u zich vijf jaar geleden verloofd met uw nicht Asma, die bij haar vader (uw oom langs vaderszijde) in België woont. Zij kan wegens persoonlijke problemen niet naar Afghanistan gaan om te trouwen en daarom moest u naar België komen om met haar te kunnen huwen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer. Uw advocaat bezorgt een bundel documentatie met informatie over het conflict tussen Hazara en kuchi's in Wardak en informatie over specifieke gevallen van gewelddaden tussen Hazara en kuchi's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Vooreerst verklaart u verloofd te zijn met uw nicht Asma, die in België verblijft. U bent naar België gekomen om met haar te huwen omdat zij en haar familie wegens persoonlijke problemen niet naar Afghanistan kunnen komen. Uit het loutere feit dat uw verloofde niet naar uw land van herkomst kan komen omwille van eigen problemen, kan echter niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren op basis van uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging (Vragenlijst 22/7/2013, p. 4; CGVS I, p. 3).

Voorts verklaart u te zijn gevlucht uit uw regio omdat u zou worden gerekruteerd door uw dorpingen om te vechten tegen de kuchi's en taliban die jaarlijks naar uw regio komen. De conflicten tussen kuchi's en Hazara in uw regio zijn inderdaad gedocumenteerd. De oorzaak ervan is echter in de eerste plaats een regionale economische kwestie – het landgebruik voor dieren of gewassen (zie het rapport van het AIHRC over het conflict en zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, beiden toegevoegd aan het administratieve dossier) – met de etnische verschillen als bijdragende factor en is dus niet van dien aard dat specifiek u er persoonlijke gevolgen van zou ondervinden. U beaamde dit toen u zei dat de kuchi's elk jaar kwamen met hun dieren en soms met wapens en dat ze de gronden vernielen van de mensen en soms ook hun plaats. In dit kader werd uw oom in Kajaw gedood, werd het huis van uw grootouders in Kajaw in brand gestoken en werd uw broer er in de tandoor gestopt. U kadert deze incidenten in de algemene gevechten, niet ten gevolge van een persoonlijk tegen hun gerichte aanval (CGVS II, p. 4). Deze voorvallen kunnen dus niet als illustratie dienen voor een vrees voor vervolging die specifiek tegen uw persoon of familie was gericht, temeer uw

moeder na deze gebeurtenissen met uw broers en zus naar Kajaw is teruggekeerd om er te wonen (CGVS I, p. 4). Bovendien was de oorzaak van het geweld eerder van economische aard (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, toegevoegd aan het administratieve dossier) en is dit niet een van de gronden voor vervolging die vermeld staan in de Vluchtelingenconventie. Daarenboven bleek uit uw verklaringen dat de Afgaanse overheid wel degelijk ingrijpt bij grote gevechten (CGVS I, p. 7).

Verder kon u de gebeurtenissen die u ertoe zouden hebben gedwongen Afghanistan te ontvluchten niet aannemelijk maken omwille van de volgende redenen. U stelt dat u gedurende twee jaar was vrijgesteld om de burgerwacht te vervoegen. In 2013 werd u wel gedwongen om zich aan te sluiten bij de burgerwacht omdat de taliban op een dag twee jongens hadden ontvoerd. Het is echter opmerkelijk dat u tijdens het interview dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, niets hebt verteld over het incident waarbij de taliban naar uw dorp waren gekomen om twee jongens te ontvoeren. Evenmin maakt u gewag van het feit dat de taliban die nacht ook naar uw huis zijn gekomen om u mee te nemen. U hierop gewezen verklaart u eerst dat u dit wel hebt verteld bij DVZ. Daarna zegt u dat u het misschien niet zo goed hebt uitgelegd. Daarna stelt u uit een rurale regio te komen en nog nooit een interview te hebben afgelegd. Uiteindelijk zegt u dat u beschaamd was om te zeggen dat de taliban u gedwongen zouden rekruteren. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig mogelijk en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een dermate essentieel element in uw asielrelaas zou vermelden. Dat u geen enkele allusie heeft gemaakt op het gegeven dat u gedwongen zou worden gerekruteerd door de taliban, doet dan ook ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven dient vastgesteld dat u ook tijdens het eerste gehoor dat u hebt afgelegd op het Commissariaat-generaal geen enkele keer aanhaalt dat de taliban in uw dorp twee jongens hadden meegenomen en dat de taliban bij u thuis waren gekomen om u mee te nemen om de jihad te voeren tegen niet-moslims. Zelfs wanneer u tijdens het eerste gehoor op het CGVS de kans wordt geboden om te vertellen over de taliban in uw regio, stelt u louter dat men hen niet expliciet taliban noemt, maar dat het gewapende kuchi's zijn. U maakt geen enkele allusie op het feit dat de taliban naar u thuis waren gekomen om u mee te nemen. Evenmin haalt u deze feiten aan wanneer u aan het einde van het eerste gehoor op het CGVS de kans wordt geboden om nog iets toe te voegen. Dat u verschillende keren de kans had om deze zaken te vertellen en dat u hebt nagelaten dit te doen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze asielmotieven (Vragenlijst DVZ, 22/7/2013, p. 4; CGVS II, pp. 5-6; CGVS I, pp. 5-9).

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande wordt verder onderstreept door de volgende vaststellingen. U stelt dat de taliban twee jongens uit het dorp hadden meegenomen en dat de dorpingen sindsdien elke avond van de week samenkwamen in de moskee om te bespreken hoe ze tegen de taliban zouden vechten; de personen die de burgerwacht zouden vervoegen kregen opleiding waarin ze leerden vechten en een wapen leerden gebruiken en tevens werden er wapens uitgedeeld. Deze verklaringen staan echter in schril contrast met uw eerdere verklaringen dat men u louter had gezegd dat u zou moeten deelnemen aan de burgerwacht, maar dat er nog geen afspraken waren gemaakt voor vergaderingen of voor het verdelen van wapens. U met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, antwoordt u dat u wel degelijk had gezegd dat 'de mensen vergaderingen hielden maar niet altijd, maar dat u niet deelnam aan deze vergaderingen'. Het louter poneren van deze stelling is echter geen afdoende verklaring om deze flagrante tegenstrijdigheid te verklaren, daar u zeer expliciet was in uw initiële verklaringen (CGVS II, pp. 6-7 & 9; CGVS I, p. 9).

Bovendien doet het feit dat u bijzonder vaag bent over deze vergaderingen, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. U gevraagd wat er tijdens deze vergaderingen werd gezegd, stelt u vaagweg dat het ging over 'gevechten, dat mensen zouden worden gerekruteerd om te vechten tegen de kuchi's en de taliban omdat zij twee jongens hadden meegenomen'. U gevraagd naar de gevechtstactiek die zou worden toegepast of naar de soort training die de mensen zouden krijgen, blijft u in het ongewisse. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat uw vader niet alle vergaderingen heeft bijgewoond en dat u zelf niet aanwezig was, maar dit is geen afdoende uitleg. Gezien de dorpingen erop stonden dat u zou meedoen met de gevechten, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich zou hebben geïnformeerd over deze zaken. U blijft hier dusdanig in gebreke dat dit verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid (CGVS II, p. 9).

Voorts stelt u Afghanistan te hebben verlaten een week nadat de Taliban de twee jongens uit uw dorp hadden meegenomen. Tijdens het eerste gehoor dat u hebt afgelegd op het CGVS, verklaarde u dat uw moeder op het moment van uw vertrek thuis was en niet in Kajaw. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat zij op dat moment met uw broers en zus in Kajaw was. U ermee geconfronteerd dat u eerder had verklaard dat zij in Qula Khesh was, stelt u het niet te weten. Dit is geen afdoende uitleg. Dat u zich daarenboven niet meer herinnert wanneer uw broers en zus voor het laatst naar Qula Khesh waren gekomen, is evenmin overtuigend. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat u zich de datum niet meer herinnert. U daarop gevraagd of u nog weet hoelang voor uw vertrek ze naar Qula Khesh waren gekomen, antwoordt u 'misschien een maand, ik weet het niet'. U stelt dat u al lang hier bent en dat u onderweg veel hebt meegemaakt, maar dit is weinig overtuigend. Het is verbazend dat u zich niet meer zou herinneren hoelang voor uw vertrek u uw moeder en broers en zus voor het laatst hebt gezien (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 3-4).

Tot slot dient vastgesteld dat u zich sinds uw vertrek uit Afghanistan op geen enkele manier heeft geïnformeerd over het welzijn van uw familie of over de laatste ontwikkelingen of veranderingen in de streek. U stelt dat 'zij niets hebben waarmee u hen kunt contacteren; ze hebben geen telefoon'. U stelt dat u niets kunt doen, dat u wacht op uw vader die naar de stad gaat om u te contacteren, maar dat hij u nog niet heeft opgebeld. Deze door u geschilderde gang van zaken is weinig overtuigend. Dat u evenmin weet of de Kuchi's in de lente na uw vertrek naar uw regio zijn gekomen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Redelijkerwijze mag van u immers verwacht worden dat u al het nodige zou hebben gedaan om zich hierover te informeren, al was het maar om uw eigen vrees te kunnen inschatten. Uw toch wel nalatige houding doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS II, p. 10).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde taskara is niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. De bundel met informatie die door uw advocaat werd aangereikt, bevat artikelen over het conflict tussen Hazara en Kuchi's in Wardak en informatie over specifieke gevallen van gewelddaden tussen Hazara en Kuchi's. Deze artikelen zijn louter een weerslag van de algemene problematiek in de regio en hieruit kan niet worden afgeleid dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een risico op ernstige schade loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verwerende partij enkele elementen niet in twijfel trekt, met name zijn Afghaanse nationaliteit, zijn Hazara origine, zijn afkomst uit de provincie Wardak, Behsud, district

Hisa-I-Awal, zijn persoonlijk profiel, zijnde een jonge niet opgeleide man die in de landbouw actief was, de conflicten tussen de hazara en de kuchi/taliban, die jaarlijks voorkomen en waarover hij een reeks documenten heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook dat bij deze conflicten zijn oom werd gedood, het grootouderlijk huis werd afgebrand en dat zijn jongere broer ernstige brandwonden heeft opgelopen aan zijn hoofd en schouder omwille van de onlusten.

Voorts verwijst verzoeker naar de UNHCR Guidelines van augustus 2013 betreffende Afghanistan. Verzoeker citeert uit pagina 29-30, 40 en 67-68 van de voornoemde Guidelines alsook uit pagina 12 van *'Afghanistan independant Human Rights Commission, assad 1389'*, dat zich in het administratief dossier van de verwerende partij bevindt. Hij verwijst naar en citeert artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Hij stelt te volharden in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) aangaande zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer alsook dat het CGVS de conflictsituatie in zijn regio, waarvan het bestaan wel wordt erkend door het CGVS, op de verkeerde wijze interpreteert door te stellen dat het een louter economische strijd is, weliswaar met etnische verschillen, dat uit zijn verklaringen, zijn persoonlijke beleving en het rapport dat door CGVS werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, dat de situatie in zijn regio jaarlijks ernstig uit de hand loopt, dat hij zelf zijn oom heeft verloren bij deze conflicten, dat het grootouderlijk huis is afgebrand tijdens deze conflicten en dat zijn eigen broer slechts is kunnen gered worden door zijn moeder bij een brand waarbij hij ernstige brandwonden heeft opgelopen aan zijn hoofd en schouders, dat het al te gemakkelijk is dat het CGVS stelt dat de Afghaanse overheid wel degelijk ingrijpt bij grote gevechten, volgens zijn eigen verklaringen, dat het inderdaad zo is dat hij melding heeft gemaakt van het feit dat er sporadisch tussenkomst is geweest, wanneer de gevechten in de regio het grootst waren, dat dit echter niet wegneemt dat de conflicten zoals die jaarlijks plaatsvinden op geen enkel structurele wijze worden aangepakt door de Afghaanse autoriteit, dat de bevolking in deze regio's op generlei wijze kan rekenen op bescherming van de Afghaanse overheid, dat er slechts een zeer beperkte tussenkomst is van de Afghaanse autoriteiten, en dit slechts bij de grootste confrontaties. Volgens verzoeker stelt menig rapport dat er jaarlijks mensen omkomen, gewond worden, huizen vernield worden en interne vluchtelingen ontstaan omwille van dit fenomeen, dat een van de bevindingen van de Afghaanse commissie van mensenrechten aangaande de conflictsituatie in zijn regio is dat er een grove schending is van de mensenrechten in deze regio en dat er een gebrek is aan goede wil bij de Afghaanse autoriteiten om dit geweld aan te pakken, dat er overigens sprake is van volledige straffeloosheid aangaande de gepleegde misdaden tijdens deze conflictsituaties, dat hij dit, als jonge man van hazara origine, al jaren heeft meegemaakt en zelfs reeds de nodige verliezen heeft geleden in zijn familie, dat op geen enkele manier een tussenkomst is geweest die een einde zou kunnen stellen aan het jaarlijks weerkerend fenomeen, noch dat sprake zou zijn dat de verantwoordelijken voor deze gewelddaden geregeld gerechtigd zouden worden, dat derhalve stellen dat het geweld in de regio een economisch probleem is waarbij hij niet aanhaalt dat hij of zijn familie specifiek of persoonlijk werd geviséerd, dan ook van oordeel is van het CGVS dat te kort door de bocht gaat.

Betreffende het motief dat verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd wordt door het feit dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) alsmede tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS geen melding heeft gemaakt van het feit dat de taliban in zijn regio eveneens naar hem op zoek zijn, wijst verzoeker er op dat hij afkomstig is uit een rurale regio, geen opleiding heeft genoten en hij een lange reis heeft gehad tussen zijn land van herkomst en België alwaar hij op 15 juli 2013 een asielaanvraag heeft ingediend, dat zijn eerste verhoor op de DVZ plaatsvond op 22 juli 2013, zijnde een week na zijn aankomst en dat zijn eerste gehoor op het CGVS plaatsvond op 29 augustus 2013, dat de dossierbehandelaar zelf bij het begin van dat verhoor op het CGVS heeft aangehaald dat hij wel heel snel werd opgeroepen door het CGVS om verhoord te worden, dat hij op dat ogenblik zelf ook heeft aangegeven dat hij zeer verrast was van de snelheid van de oproeping en dat rekening moest worden gehouden dat hij afkomstig is van een afgelegen streek en geen opleiding heeft genoten. Hij vervolgt dat indien het zo is dat een zekere snelheid (in) een asielprocedure kan vermijden dat personen een onredelijke behandelingstermijn van hun asielaanvraag kennen, er anderzijds ook rekening mee moet worden gehouden met het feit dat deze snelheid ook als gevolg kan hebben dat een asielzoeker, die per definitie een kwetsbare positie heeft, nog niet volledig heeft begrepen wat er precies van hem wordt verwacht tijdens een verhoor in het kader van een asielprocedure en niet volledig in staat is om een totaalbeeld te geven van zijn probleem, dat hij dit ook zo heeft aangegeven aan de verwerende partij maar dat het CGVS blijkbaar geen enkel begrip kan opbrengen.

Betreffende de verklaringen die het CGVS aanhaalt aangaande de vergaderingen die plaatsvonden in het dorp, wenst verzoeker aan te halen dat hij zelf niet heeft deelgenomen aan deze vergaderingen, dat

om deze reden hij niet in detail kan vertellen wat er allemaal op deze vergaderingen werd besproken, dat zijn vader hem heeft verteld over deze vergaderingen maar enkel in de mate dat dit belangrijk was voor hem, namelijk dat ze hem wensten in te lijven en hij zou meevechten, dat het voor hem en zijn vader echter steeds duidelijk is geweest dat hij hieraan niet zou deelnemen, dat niet kan worden verwacht dat hij, die niet deelneemt aan bepaalde vergaderingen, hieromtrent gedetailleerde verklaringen kan geven over bijvoorbeeld de gevechtstechniek die zou worden toegepast of een soort training dat de mensen zouden krijgen indien zij gerekruteerd werden.

Aangaande zijn verklaringen over zijn moeder, wenst verzoeker aan te geven dat zijn verklaringen op het CGVS blijkbaar verkeerd zijn genoteerd tijdens het eerste interview, dat immers zijn moeder op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan in Kajaw was, samen met zijn broers en zus, dat het ook fout is te stellen dat hij niet weet hoe lang voor zijn vertrek zij elkaar voor het laatst gezien hebben, dat hij hierover immers verschillende keren heeft aangegeven dat hij de exacte datum niet weet maar dat het *'misschien een maand ervoor'* was, dat dit dus een schatting is die hij heeft gemaakt van een tijdspanne tussen de laatste keer dat hij zijn moeder en broers en zussen heeft gezien en zijn vertrek uit Afghanistan, dat het echter niet zo is dat hij geen enkele aanwijzing in de tijd heeft gegeven hieromtrent, hetgeen volgens het CGVS afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker vervolgt dat hij heeft aangegeven dat hij sinds hun aankomst in België geen contacten meer heeft gehad met zijn eigen familie, dat hij tijdens zijn interview heeft aangegeven dat hij geen enkele contact mogelijkheid heeft met zijn familie, aangezien er geen telefonische verbinding tot stand kan worden gebracht met de regio van herkomst, dat hij tijdens zijn verhoor ook heeft aangegeven dat zijn vader naar de stad Maydan Wardak moet gaan, om te kunnen bellen, maar dat hij hem zelf niet kan contacteren, dat het zo is dat zijn vader om tot in de stad te geraken een uiterst gevaarlijk gebied moet doorkruisen dat in handen is van Pashtoun, dat het gevaar in deze regio en het gebrek aan concrete mogelijkheid tot reizen ook wordt bevestigd in de COI over Afghanistan regionale analyse, deel één, pagina 17 en 18: *"Wardak is een grote provincie ten zuiden van Kabul. Door Wardak loopt een echt drukke weg zuidwaarts naar Kandahar. [...] De districten langs deze twee belangrijke wegen wemelen van de opstandelingen. In het gebied zijn er voortdurend aanslagen, moordpartijen, nachtelijke raids, luchtbombardementen en operaties om de AGE terug te dringen. De weg naar Kandahar is zeer regelmatig volledig afgesloten omdat er een incident is geweest, of omdat een IED onschadelijk wordt gemaakt. De eerste zes maanden van 2013 zou het nog erger geworden zijn"*.

Om voormelde redenen gaat verzoeker niet akkoord met de redenen die worden aangehaald in de beslissing van het CGVS, dat het CGVS aldus geen ernstige analyse heeft gemaakt van de persoonlijke omstandigheden, dat omwille van de voormelde redenen de beslissing van het CGVS niet gestoeld is op draagkrachtige motieven.

2.2. *In fine* van het verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van het CGVS te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te wijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.3. Er worden geen nieuwe stukken bij het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Betreffende verzoekers verklaring dat hij verloofd is met zijn nicht, die in België verblijft en dat hij naar België is gekomen om met haar te huwen omdat zij en haar familie wegens persoonlijke problemen niet naar Afghanistan kunnen komen (vragenlijst CGVS, p. 4; gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 3, 5), stelt de Raad vast dat, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, uit het loutere feit dat verzoekers verloofde niet naar haar land van herkomst kan komen omwille van eigen problemen, niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad stelt vast dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet dient te worden geweigerd, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas met betrekking tot zijn vrees voor de taliban of kuchi's doordat ze hem persoonlijk viseerden noch met betrekking tot zijn vrees voor de dorpelingen omdat ze hem wilden rekruteren voor een 'burgerwacht'.

2.8.1. Betreffende verzoekers vrees voor de taliban of de kuchi's, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangeeft dat hij een probleem heeft met de nomaden, dat zij hun vee op hun gronden laten grazen en dat zij grote ruzie kregen als zij hen dat verboden, dat ongeveer 3 jaar geleden de nomaden zijn oom vermoord hadden

en dat ze het huis van zijn grootmoeder in brand hadden gestoken dat daarbij zijn broer verbrand raakte (vragenlijst CGVS, p. 4). Verder verklaarde verzoeker dat de taliban of kuchi naar zijn regio kwamen, dat ze vroegen om Jihad te doen, dat ze samenwerking vroegen in de moskee alsook financiële steun, dat niemand met hen is meegegaan en dat ook niet betaald werd, dat ze twee jongens meenamen, dat ze ook naar zijn huis kwamen om hem mee te nemen, maar dat hij zich verborg, dat de taliban of kuchi hun huis doorzochten (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 5).

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift verwijst naar de UNHCR Guidelines van augustus 2013 betreffende Afghanistan en naar een document *'Afghanistan independant Human Rights Commission, assad 1389'*, artikel 48/5 van de vreemdelingenwet citeert en stelt dat hij volhardt in zijn verklaring, dat uit zijn verklaringen, zijn persoonlijke beleving en het rapport dat door het CGVS werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de situatie in zijn regio jaarlijks ernstig uit de hand loopt, dat hij zelf zijn oom heeft verloren bij deze conflicten, dat het grootouderlijk huis is afgebrand tijdens deze conflicten en dat zij eigen broer slechts is kunnen gered worden door zijn moeder bij een brand waarbij hij ernstige brandwonden heeft opgelopen aan zijn hoofd en schouders, dat het al te gemakkelijk is dat het CGVS stelt dat de Afghaanse overheid wel degelijk ingrijpt bij grote gevechten, volgens zijn eigen verklaringen, dat het inderdaad zo is dat hij melding heeft gemaakt van het feit dat er sporadisch tussenkomst is geweest, wanneer de gevechten in de regio het grootst waren, dat dit echter niet wegneemt dat de conflicten zoals die jaarlijks plaatsvinden op geen enkele structurele wijze worden aangepakt door de Afghaanse autoriteit, dat de bevolking in deze regio's op generlei wijze kan rekenen op bescherming van de Afghaanse overheid, dat er slechts een zeer beperkte tussenkomst is van de Afghaanse autoriteiten, en dit slechts bij de grootste confrontaties, dat menig rapport stelt dat er jaarlijks mensen omkomen, gewond worden, huizen vernield worden en interne vluchtelingen ontstaan omwille van dit fenomeen, dat een van de bevindingen van de Afghaanse commissie van mensenrechten aangaande de conflictsituatie in zijn regio is dat er een grove schending is van de mensenrechten in deze regio en dat er een gebrek is aan goede wil bij de Afghaanse autoriteiten om dit geweld aan te pakken, dat er overigens sprake is van volledige straffeloosheid aangaande de gepleegde misdaden tijdens deze conflictsituaties, dat hij dit, als jonge man van hazara origine, al jaren heeft meegemaakt en zelfs reeds de nodige verliezen heeft geleden in zijn familie en dat op geen enkele manier een tussenkomst is geweest die een einde zou kunnen stellen aan het jaarlijks weerkerend fenomeen, noch dat sprake zou zijn dat de verantwoordelijken voor deze gewelddaden geregeld gerechtigd zouden worden, wijst de Raad er vooreerst op dat jaarlijks weerkerende de conflicten tussen kuchi's en hazara in de regio van herkomst van verzoeker niet betwist worden. Verder benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar hij dus wijst op de situatie in zijn regio van herkomst veroorzaakt door de kuchi en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals blijkt uit wat volgt.

Verzoeker verklaarde dat zijn moeder en zijn broers en zus enkele jaren geleden verhuisd zijn naar Kajaw (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 3), dat ook zijn oom daar woonde (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 3), dat daar zijn oom werd vermoord door de nomaden, het huis van zijn grootmoeder in brand werd gestoken door de nomaden en zijn broer verbrand raakte (vragenlijst CGVS, p. 4; gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 4). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker deze incidenten kadert in de algemene gevechten en niet als gevolg van een persoonlijk tegen hen gerichte aanval (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 4). Gelet op het feit dat zijn moeder en zijn broers en zus, volgens verzoekers verklaringen, terugkeerden naar Kajaw na de incidenten (gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 4), kan geen gegronde vrees voor vervolging die specifiek tegen hen werd gericht worden aangenomen, zodat verzoeker ook hier niet dienstig naar kan verwijzen te ondersteuning van zijn vrees voor vervolging door de kuchi.

Verder verklaarde verzoeker dat de taliban of kuchi naar zijn regio kwamen, dat ze vroegen om Jihad te doen, dat ze samenwerking vroegen in de moskee alsook financiële steun, dat niemand met hen is meegegaan en dat ook niet betaald werd, dat ze twee jongens meenamen, dat ze ook naar zijn huis kwamen om hem mee te nemen, maar dat hij zich verborg, dat de taliban of kuchi hun huis doorzochten (gehoorverslag 12 maart 2014, p. 5).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal terecht *"In 2013 werd u wel gedwongen om zich aan te sluiten bij de burgerwacht omdat de taliban op een dag twee jongens hadden ontvoerd. Het is*

echter opmerkelijk dat u tijdens het interview dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, niets hebt verteld over het incident waarbij de taliban naar uw dorp waren gekomen om twee jongens te ontvoeren. Evenmin maakt u gewag van het feit dat de taliban die nacht ook naar uw huis zijn gekomen om u mee te nemen. U hierop gewezen verklaart u eerst dat u dit wel hebt verteld bij DVZ. Daarna zegt u dat u het misschien niet zo goed hebt uitgelegd. Daarna stelt u uit een rurale regio te komen en nog nooit een interview te hebben afgelegd. Uiteindelijk zegt u dat u beschaamd was om te zeggen dat de taliban u gedwongen wouden rekruteren. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig mogelijk en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een dermate essentieel element in uw asielrelaas zou vermelden. Dat u geen enkele allusie heeft gemaakt op het gegeven dat u gedwongen zou worden gerekruteerd door de taliban, doet dan ook ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven dient vastgesteld dat u ook tijdens het eerste gehoor dat u hebt afgelegd op het Commissariaat-generaal geen enkele keer aanhaalt dat de taliban in uw dorp twee jongens hadden meegenomen en dat de taliban bij u thuis waren gekomen om u mee te nemen om de jihad te voeren tegen niet-moslims. Zelfs wanneer u tijdens het eerste gehoor op het CGVS de kans wordt geboden om te vertellen over de taliban in uw regio, stelt u louter dat men hen niet expliciet taliban noemt, maar dat het gewapende kuchi's zijn. U maakt geen enkele allusie op het feit dat de taliban naar u thuis waren gekomen om u mee te nemen. Evenmin haalt u deze feiten aan wanneer u aan het einde van het eerste gehoor op het CGVS de kans wordt geboden om nog iets toe te voegen. Dat u verschillende keren de kans had om deze zaken te vertellen en dat u hebt nagelaten dit te doen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze asielmotieven (Vragenlijst DVZ, 22/7/2013, p. 4; CGVS II, pp. 5-6; CGVS I, pp. 5-9)."

Verzoekers argumenten ter verschoning voor het niet vermelden van het feit dat twee jongens werden meegenomen en dat de taliban of de kuchi ook naar hem zijn gekomen, met name dat hij afkomstig is uit een rurale regio, geen opleiding heeft genoten en hij een lange reis heeft gehad tussen zijn land van herkomst en België alwaar hij op 15 juli 2013 een asielaanvraag heeft ingediend, dat zijn eerste verhoor op de DVZ plaatsvond op 22 juli 2013, zijnde een week na zijn aankomst en dat zijn eerste gehoor op het CGVS plaatsvond op 29 augustus 2013, dat de dossierbehandelaar zelf bij het begin van dat verhoor op het CGVS heeft aangehaald dat hij wel heel snel werd opgeroepen door het CGVS om verhoord te worden, dat hij op dat ogenblik zelf ook heeft aangegeven dat hij zeer verrast was van de snelheid van de oproeping en dat rekening moest worden gehouden dat hij afkomstig is van een afgelegen streek en geen opleiding heeft genoten, dat indien het zo is dat een zekere snelheid in een asielprocedure kan vermijden dat personen een onredelijke behandelingstermijn van hun asielaanvraag kennen, er anderzijds ook rekening mee moet worden gehouden met het feit dat deze snelheid ook als gevolg kan hebben dat een asielzoeker, die per definitie een kwetsbare positie heeft, nog niet volledig heeft begrepen wat er precies van hem wordt verwacht tijdens een verhoor in het kader van een asielprocedure en niet volledig in staat is om een totaalbeeld te geven van zijn probleem, dat hij dit ook zo heeft aangegeven aan de verwerende partij maar dat het CGVS blijkbaar geen enkel begrip kan opbrengen, kunnen niet overtuigen. De Raad wijst er op dat immers verwacht kan worden dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de DVZ de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Het feit dat de taliban of de kuchi twee jongens meenam alsook naar verzoeker op zoek was, raakt wel degelijk de kern van verzoekers asielrelaas, daar vooreerst het meenemen van de twee jongens, volgens verzoekers verklaringen aanleiding was tot het elke avond aan verzoeker vragen tot deelname aan de meetings in de moskee en tot het uitdelen van wapens (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 7), waardoor verzoeker volgens zijn oorspronkelijke verklaringen tijdens het interview op de DVZ en het eerste gehoor op het CGVS, het land verliet, en vervolgens daar verzoeker verklaarde uit vrees voor de taliban niet terug te kunnen naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 10). Daar deze feiten, naar voren gebracht door verzoeker

tijdens het tweede gehoor op het CGVS, raken aan de kern van zijn asielrelaas, kan van hem verwacht worden dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd wanneer hem op de DVZ gevraagd werd naar de belangrijkste feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormen, daar aldus van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij hierover voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen aflegt, dit reeds van bij de aanvang van de procedure. Het feit dat hij afkomstig is uit een rurale regio, geen opleiding heeft genoten en hij een lange reis heeft gehad tussen zijn land van herkomst en België alwaar hij op 15 juli 2013 een asielaanvraag heeft ingediend, doet aan voormelde verwachting geen afbreuk.

Waar verzoeker aangeeft dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de snelheid van oproepen als gevolg kan hebben dat een asielzoeker, die per definitie een kwetsbare positie heeft, nog niet volledig heeft begrepen wat er precies van hem wordt verwacht tijdens een verhoor in het kader van een asielprocedure en niet volledig in staat is om een totaalbeeld te geven van zijn probleem, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeker nog niet volledig heeft begrepen wat van hem verwacht wordt, voorts niet van aard is om de lacunes te vergoelijken: luidens de vragenlijst, wat de schriftelijke weergave vormt van het interview op de DVZ, werd verzoeker erop gewezen dat de vragenlijst bedoeld is als instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het CGVS, dat er inderdaad op wordt gewezen dat de asielzoeker de mogelijkheid zal worden geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven bij het CGVS, maar dat evenzeer van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig in het kort weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Verzoeker ondertekende de vragenlijst na invulling, nadat deze hem werd voorgelezen in het Dari, waarmee hij te kennen gaf dat de inhoud ervan overeenstemt met de werkelijkheid. Voorts werd verzoeker ook tijdens het eerste gehoor op het CGVS gewezen op het belang de waarheid te vertellen (gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 1). Verzoeker kreeg daarnaast de kans om te vertellen over de taliban in zijn regio (gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 8), zodat het niet aannemelijk is dat hij ook op dat ogenblik geen melding maakt van het feit dat twee jongens werden meegenomen en dat de taliban of de kuchi ook naar hem zijn komen zoeken. Verzoeker kan, gelet op voorgaande, aldus niet dienstig voorhouden dat hij niet volledig begrepen heeft wat er precies van hem verwacht wordt. Waar verzoeker stelt dat hij als gevolg van de snelheid van de oproeping tot gehoor niet volledig in staat is om een totaalbeeld te geven van zijn probleem, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins aannemelijk is. Immers komt het de Raad logisch voor dat men net, gelet op het korte tijdsinterval tussen het zich voordoen van de vermeende problemen en het interview/gehoor waarbij men de kans krijgt deze problemen uiteen te zetten, beter in staat is, gelet op het recent karakter van de gebeurtenissen, deze problemen in zijn volledigheid weer te geven. Daarnaast stelt de Raad vast dat zowel tijdens het interview op de DVZ als tijdens het gehoor op het CGVS op het einde werd gevraagd of verzoeker nog iets toe te voegen had, waarop verzoeker geenszins aangaf dat de taliban/kuchi twee jongens hadden meegenomen en ook naar hem op zoek waren (vragenlijst CGVS, p. 4; gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 9).

Daarnaast merkt de Raad nog op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien hij een vrees had voor de taliban of de kuchi omdat ze specifiek naar hem op zoek waren en waarbij ze hadden gemeld dat ze zouden terugkomen (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 6), in de week nadat de taliban of de kuchi naar zijn huis zijn gekomen en aldus in de week voor zijn vertrek, zich niet verscholen hield. Zo verklaarde verzoeker immers dat hij soms naar de gronden ging om te werken (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 6). Op de vraag of hij nog problemen kende in die week, antwoordde verzoeker dat de dorpelingen vroegen waarom hij hen niet vervoegde, doch geenszins dat hij nog problemen kende met de taliban of de kuchi. Het feit dat verzoeker niet ondergedoken leefde terwijl hij in de wetenschap verkeerde dat de taliban of de kuchi hem zochten, ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van zijn relaas met betrekking tot het persoonlijk geveiseerd worden door de taliban of de kuchi.

In de mate verzoeker nog verwijst naar pagina 40 van het UNCHR Guidelines van augustus 2013 betreffende Afghanistan, waarbij verwezen wordt naar gedwongen rekrutering, herhaalt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.8.2. Betreffende verzoekers vrees voor de dorpelingen omdat ze hem wilden rekruteren voor een 'burgerwacht', herhaalt de Raad dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnd worden door het feit dat hij het meenemen door de taliban of kuchi van twee jongens, wat de aanleiding zou zijn geweest voor het intensifiëren van de burgerwacht (elke avond meeting, zie gehoorverslag

CGVS 12 maart 2014, p. 7), waarbij ook verzoeker gevraagd werd deel te nemen (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 7), niet vermeldde tijdens het interview op de DVZ, noch ter gelegenheid van het eerste gehoor op het CGVS.

Voorts zijn verzoekers verklaringen incoherent met betrekking tot de activiteiten van de burgerwacht op het ogenblik dat hij gevraagd werd deel te nemen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker immers enkel op de vraag of er reeds afspraken werden gemaakt voor vergaderingen of wapenverdeling, dat dit niet gezegd werd, dat hem gewoon werd gezegd deel te nemen (gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 9), terwijl verzoeker tijdens het tweede gehoor op het CGVS duidelijk aangaf dat de burgerwacht, na het meenemen van de jongens door de taliban, elke avond samen kwamen in de moskee voor een meeting, dat de personen die deelnamen en niet wisten hoe een wapen te gebruiken of te vechten een training kregen alsook dat wapens uitgedeeld werden aan de mensen en dat ze hem ook vroegen maar hij de meetings niet bijwoonde maar zijn vader soms wel (gehoorverslag CGVS 12 maart 2014, p. 7). Verzoekers verklaring dat hij tijdens het eerste gehoor wel zei dat er meetings waren, maar niet altijd en dat hij meldde dat hij niet meedeelde aan die vergaderingen, dat hem geen details gevraagd werden, kan niet overtuigen nu uit het eerste gehoor op het CGVS duidelijk blijkt dat verzoeker gevraagd werd of er reeds afspraken werden gemaakt voor vergaderingen of wapenverdeling, na de vraag wanneer ze verzoeker hadden gevraagd deel te nemen (gehoorverslag CGVS 29 augustus 2013, p. 9), zodat het niet aannemelijk is, indien zijn relaas op enige waarheid berust, dat hij niet zou melden dat een week voor zijn vertrek, in de periode dat ze hem vroegen deel te nemen, er dagelijks een meeting was, waarbij mensen werden opgeleid en dat ook wapens werden uitgedeeld. Deze incoherentie in verzoekers verklaring betreffende een belangrijk element in zijn relaas, namelijk de activiteiten van de burgerwacht georganiseerd door de dorpelingen, waaraan hij volgens zijn beweringen gedwongen diende deel te nemen, wat een kernelement uitmaakt van zijn vrees voor vervolging, leidt er toe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vrees gerekruteerd te worden door de burgerwacht en verplicht te worden te vechten tegen de kuchi/taliban.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Zodoende heeft verzoeker zijn vrees voor vervolging niet *in concreto* aangetoond en kan hij aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene situatie met betrekking tot de conflicten tussen de hazara en kuchi in zijn land van herkomst.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.10. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de Behsud-districten van de provincie Wardak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 20, document "COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" dd. 5 december 2013) beaamt.

In hoofd van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.11. De Raad merkt op dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. De commissaris-generaal stelde terecht "Uw taskara is een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. De bundel met informatie die door uw advocaat

werd aangereikt, bevat artikelen over het conflict tussen Hazara en kuchi's in Wardak en informatie over specifieke gevallen van gewelddaden tussen Hazara en kuchi's. Deze artikelen zijn louter een weerslag van de algemene problematiek in de regio en hieruit kan niet worden afgeleid dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een risico op ernstige schade loopt.” Deze motieven die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet worden betwist, worden door de Raad overgenomen.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier terug te verwijzen naar het CGVS. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER